

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Warszawie
00-013 Warszawa, ul. Jasna 2/4
WYDZIAŁ II
tel. (0-22) 553-70-70, 553-70-71, 553-78-86

Dnia **16 lutego 2011 r.**
Sygn. akt II SA/Wa 1128/10

W odpowiedzi należy podać
sygnaturę akt Sądu

Krzysztof Izdebski
Pełnomocnik Stowarzyszenia Liderów
Lokalnych Grup Obywatelskich

ul. Ursynowska 22/2
02-605 Warszawa

DORĘCZENIE ODPISU SKARGI KASACYJNEJ

W wykonaniu zarządzenia z dnia 14 lutego 2011 r. sekretariat Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego doręcza Panu – jako Pełnomocnikowi skarżącego – odpis skargi kasacyjnej z dnia 10 lutego 2011 r. wniesionej przez Prezesa Rady Ministrów od wyroku z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie ze skargi Stowarzyszenia Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich na decyzję Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 maja 2010 r. nr DP-5506-8(4)/10/MT w przedmiocie odmowy udostępnienia informacji publicznej.

Bogumiła Kobińska

specjalista

POUCZENIE

1. Strona, która nie wniosła skargi kasacyjnej może wnieść do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego odpowiedź na skargę kasacyjną w terminie czternastu dni od doręczenia jej odpisu skargi kasacyjnej (art. 179 ustawy z dnia 30.08.2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz.U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.).
2. Odpowiedź na skargę kasacyjną winna być złożona do Sądu z odpisami dla każdego z wnoszących skargę kasacyjną. Odpisem pisma jest każdy dalszy jego egzemplarz, zgodny z oryginałem. Mogą to być uwierzytelnione (poświadczone za zgodność z oryginałem): kopie maszynowe, fotokopie bądź uwierzytelniony wydruk poczty elektronicznej.

KANCELARIA PREZESA RADY MINISTRÓW

DEPARTAMENT PRAWNY

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

**Naczelnny Sąd Administracyjny w
Warszawie**

ul. Jasna 6,00-013 Warszawa

za pośrednictwem

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w
Warszawie ul. Jasna 2/4,00-013 Warszawa

Skarżący: Stowarzyszenie Liderów

Lokalnych Grup Obywatelskich,

ul. Ursynowska 22/2,

02-605 Warszawa

Organ: Prezes Rady Ministrów
Al. Ujazdowskie 1/3
Warszawa

zastępowany przez :

radcę prawnego Renatę Opolską-Przybylską

sygn. akt II SA/Wa 1128/10

SKARGA KASACYJNA PREZESA RADY MINISTRÓW

od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 16 grudnia 2010 r. sygn. akt II SA/Wa 1128/10, (doręzonego w dniu 13.01.2011 r.) uchylającego decyzję Prezesa Rady Ministrów z dnia z dnia 21 maja 2010 r. nr DP 5506-8(4)/10/MT w przedmiocie dostępu do

informacji publicznej w zakresie dotyczącym udostępnienia protokołu z posiedzenia nr 5/2008 Kolegium do Spraw Służb Specjalnych z dnia 2 czerwca 2008 r. w części dotyczącej polecenia Prezesa Rady Ministrów odnośnie wdrażania projektu Tarcza Antykorupcyjna.

W imieniu organu na podstawie udzielonego pełnomocnictwa zaskarżam w całości ww. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 16 grudnia 2010 r. sygn. akt II SA/Wa 1128/10 zarzucając mu w trybie art. 174 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. nr 153, poz. 1270 ze zm.; zwanej dalej p.p.s.a.):

1. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. naruszenie art. 145 § 1 pkt 1) lit.c ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi poprzez błędne uznanie, że organ wydając zaskarżoną decyzję naruszył art. 77 § 1 i art. 80 k.p.a., ze względu na nie włączenie do materiału dowodowego protokołu z posiedzenia nr 5/2008 Kolegium do Spraw Służb Specjalnych z dnia 2 czerwca 2008 r.
2. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy tj. art. 141 § 4 ww. ustawy Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi poprzez pominięcie w uzasadnieniu wyroku wyjaśnienia dlaczego Sąd stwierdził w rozpatrywanej sprawie naruszenie przez organ przepisów procedury tj. art. 77 § 1 i art. 80 k.p.a., w stopniu, który mógłby mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia polegających na nie włączenie do materiału dowodowego protokołu z posiedzenia nr 5/2008 Kolegium do Spraw Służb Specjalnych z dnia 2 czerwca 2008 r.
3. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy tj. 141 § 4 oraz art. 153 ww. ustawy przez sformułowanie niewłaściwej oceny prawnej sprawy i brak wskazań, co do dalszego postępowania,
4. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy tj. art. 141 § 4 ww. ustawy Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi poprzez pominięcie w uzasadnieniu wyroku wyjaśnienia podstawy prawnej rozstrzygnięcia uznającego, iż Sąd ma uprawnienie w postępowaniu prowadzonym w zakresie udostępnienia informacji publicznej do badania merytorycznej prawidłowości nadania klauzul niejawności,

5. naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i zastosowanie tj. art. 21 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 stycznia 1999 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz.U. z 2005 r. Nr 196, poz. 1631 z późn. zm.) oraz art. 5 ust.1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 z późn. zm) poprzez uznanie, że postępowanie w sprawie udostępnienia informacji publicznej służy również jako instrument do weryfikacji klauzul tajności.

wnoszę o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu,
2. zasądzenie kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Zaskarżony wyrok został wydany w związku z rozpatrzeniem skargi Stowarzyszenia Liderów Grup Obywatelskich na decyzję Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 maja 2010 r. nr DP 5506-8(4)/10/MT w przedmiocie dostępu do informacji publicznej.

Stowarzyszenie Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich zwróciło się do Kancelarii Prezesa Rady Ministrów o udostępnienie informacji publicznej. Wniosek Stowarzyszenia obejmował dwa żądania dotyczące Tarczy Antykorupcyjnej, odnoszące się do informacji zawartych na stronie 87 i 88 dokumentu pn. „Podsumowanie 500 dni pracy rządu Donalda Tuska i koalicji PO-PSL”, w tym żądanie udostępnienia „treści dokumentów określających zadania związane z realizowaniem projektu Tarcza Antykorupcyjna, szczególnie tych zawierających, opisane w „Podsumowaniu 500 dni pracy rządu Donalda Tuska i koalicji PO-PSL”, polecenie Prezesa Rady Ministrów wdrażające projekt Tarcza Antykorupcyjna”.

KPRM poinformowała Stowarzyszenie, że wszelkie informacje i dokumenty dotyczące zadań związanych z realizacją „Tarczy Antykorupcyjnej” zostały opublikowane na stronie internetowej KPRM w dniu 28 października 2009 r. http://www.premier.gov.pl/centrum_prasowe/wydarzenia/id:2947/. Część z nich może odpowiadać pierwszej części pkt 2 wniosku Stowarzyszenia.

Następnie decyzją z dnia 23 kwietnia 2010 r. DP-5506-8(2)/10/SS odmówiono udostępnienia informacji w postaci dokumentów zawierających opisane w „podsumowaniu 500 dni pracy rządu Donalda Tuska i koalicji PO-PSL” „polecenie Prezesa Rady Ministrów wdrażające projekt Tarcza Antykorupcyjna”.

Stowarzyszenie po otrzymaniu ww decyzji z dnia 23 kwietnia 2010 r. DP-5506-8(2)/10/SS, wystąpiło z wnioskiem z dnia 11 maja 2010 r. o ponowne rozpatrzenie sprawy w zakresie dotyczącym udostępnienia protokołu z posiedzenia nr 5/2008 Kolegium do Spraw Służb Specjalnych z dnia 2 czerwca 2008 r. w części dotyczącej polecenia Prezesa Rady Ministrów odnośnie wdrażania projektu Tarcza Antykorupcyjna.

Prezes Rady Ministrów nie podzielił zarzutów i decyzją z 21 maja 2010 r DP-5506-8(4)/10/MT podtrzymał swoje orzeczenie o odmowie dostępu do informacji publicznej.

Pismem z dnia 22 czerwca 2010 r. została wniesiona skarga na powyższą decyzję.

Skarga zarzuca, że doszło do bezpodstawnej odmowy udostępnienia informacji publicznej z nieuzasadnionym odwołaniem się do ochrony informacji niejawnych. Zdaniem skarżącego objęcie wnioskowanej informacji klauzulą niejawności nie miało podstaw. Sąd rozpatrując sprawę stwierdził, że skarga zasługuje na uwzględnienie, jednakże z innych powodów, aniżeli podniesione przez skarżące Stowarzyszenie.

W uzasadnieniu wyroku podniósł, że *„kontrola sprawowana przez sąd administracyjny sprowadza się do badania, czy organ administracji publicznej nie naruszył prawo, to rzeczą oczywistą jest i niekontestowaną, że w rozpoznawanej sprawie, Sąd nie mógł się oprzeć jedynie na uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, lecz był zobowiązany do skonfrontowania jej z materiałem źródłowym, jakim jest wskazany przez organ "Protokół z posiedzenia nr [...] Kolegium do Spraw Służb Specjalnych z dnia [...] czerwca 2008 r.". Innymi słowy mówiąc, skoro był to podstawowy argument organu i zasadniczy element zaskarżonej decyzji, to niewątpliwie ustalenia te winny podlegać weryfikacji przez Sąd w ramach prowadzonej przez siebie kontroli. W przeciwnym bowiem razie, tj. zaniechanie przeprowadzenia dowodu z tego dokumentu powoduje, że ewentualne rozstrzygnięcie nieuznające, bądź nawet uznające racje organu, czyniłoby ewentualne ustalenia Sądu całkowicie dowolnymi, ponieważ byłyby one oparte na absolutnie niezweryfikowanym stanie faktycznym. To zaś w konsekwencji sprowadziłoby się do iluzoryczności kontroli sprawowanej przez Sąd. Tym bardziej, że – jeśli chodzi o część merytoryczną – nie zbadanie tego dokumentu nie pozwala na rozwianie chociażby podstawowych wątpliwości podnoszonych przez Stowarzyszenie, a mianowicie, czy*

w ogóle istnieje dokument pod nazwą "Tarcza Antykorupcyjna", nie wspominając już o innych kwestiach wymagających kontroli sądowej.

Tymczasem w rozpoznawanej sprawie nie dość, że organ nie załączył do akt sprawy wspomnianego już wyżej "protokołu" i na który się powołuje, jako podstawę faktyczną decyzji oraz który ma przesądzające znaczenie w sprawie, to jeszcze w sposób zupełnie niezrozumiały nie wykonał zarządzeń Sądu wzywających do jego nadesłania. Zatem już chociażby sam ten fakt świadczy niewątpliwie o niekompletności materiału dowodowego będącego podstawą zaskarżonej decyzji, a to w konsekwencji wskazuje na uchybienia w gromadzeniu materiału dowodowego. Tym bardziej, że w tym zakresie organ winien stosować przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego i tym samym naruszył on art. 77 § 1 i art. 80 k.p.a., co samo w sobie powoduje konieczność uchylecia zaskarżonej i poprzedzającej ją decyzji.

Ponadto brak powyższego dokumentu sprawia, że wydane decyzje są dla Sądu nieweryfikowalne, co w konsekwencji podważa ich zgodność z prawem."

Odnosząc się do powyższego należy podnieść, co następuje:

Przepis art. 141 § 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. nr 153, poz. 1270 ze zm.; zwanej dalej p.p.s.a.) stanowi, że uzasadnienie wyroku powinno zawierać zwięzłe przedstawienie stanu sprawy, zarzutów podniesionych w skardze, stanowisk pozostałych stron, podstawę prawną rozstrzygnięcia oraz jej wyjaśnienie, a jeżeli w wyniku uwzględnienia skargi sprawa ma być ponownie rozpatrzona przez organ administracji, wskazania co do dalszego postępowania. Wskazania, co do dalszego postępowania stanowią z reguły konsekwencję oceny prawnej i dotyczą one sposobu działania w toku ponownego rozpoznania sprawy i mają na celu uniknięcie błędów już popełnionych oraz wskazanie kierunku, w którym powinno zmierzać przyszłe postępowanie. Takich wskazań zaskarżony wyrok nie zawiera, choć to obligatoryjny element uzasadnienia.

Wskazania co do dalszego postępowania powinny zostać sformułowane i przekazane przez sąd w sposób niewątpliwy oraz niewymagający i niedopuszczający domysłów czy też interpretacji. Wskazania te powinny być konkretne i jednoznacznie sformułowane, tak aby w ponowionym na skutek wyroku postępowaniu umożliwić organowi administracji usunięcie

wszystkich uchybień prawa, z powodu których sąd uchylił zaskarżoną decyzję. Wymogów tych nie spełnia uzasadnienie wyroku, z którego wskazań co do dalszego postępowania trzeba i należy się tylko domyślać. Tego bowiem rodzaju i w tym zakresie wadliwe uzasadnienie skutkować może uzasadnioną niepewnością organu i strony w zakresie dalszych - mających mieć miejsce po wyroku - czynności postępowania administracyjnego, dla przeprowadzenia których sąd uchylił decyzję. Uzasadnienie wyroku, które nie zawiera niezbędnych i jednoznacznych wskazań co do dalszego postępowania organu administracji, narusza postanowienia art. 141 § 4 (wyrok NSA z 9 września 2005 r., FSK 2033/04, Lex nr 173169).

W niniejszej sprawie doszło również do naruszenia przepisów postępowania mającego istotny wpływ na wynik sprawy tj. 141 § 4 oraz art. 153 ww. ustawy przez sformułowanie niewłaściwej oceny prawnej.

Przyjmuje się, iż ocena prawna o charakterze wiążącym musi dotyczyć właściwego stosowania konkretnego przepisu, czy też prawidłowej jego wykładni w odniesieniu do ściśle określonego rozstrzygnięcia podjętego w konkretnej sprawie. Ocena prawna może dotyczyć również braku wyjaśnienia w kontrolowanym postępowaniu administracyjnym istotnych okoliczności stanu faktycznego (por. wyrok NSA z 29 lipca 1999 r., IV SA 1177/97, Lex nr 47301 i wyrok WSA w Warszawie z 8 grudnia 2005 r., VI SA/Wa 1052/05, *LexPolonica* nr 1904338). W opinii organu Sąd błędnie wyraził również ocenę prawną, że nie włączenie do materiału dowodowego protokołu z posiedzenia nr 5/2008 Kolegium do Spraw Służb Specjalnych z dnia 2 czerwca 2008 r., w którym znajduje się, że „polecenie Prezesa Rady Ministrów wdrażające projekt Tarcza Antykorupcyjna” narusza art. 77 § 1 i art. 80 k.p.a..

Wynika to z następujących względów:

Artykuł 16 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 z późn. zm. zwany dalej u.d.i.p.) wprowadza regulację drugiego, obok postępowania w sprawie udostępnienia informacji, postępowania administracyjnego: postępowania w sprawie odmowy udostępnienia informacji publicznej. Jest ono wszczynane z urzędu przez podmiot, który był adresatem wniosku złożonego na podstawie art. 10 u.d.i.p. i stanowi kontynuację postępowania w sprawie udostępnienia informacji publicznej [M. Jaśkowska, *Dostęp do informacji publicznych w świetle orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego*, Toruń 2002, s. 59-60]. Jego wszczęcie następuje w momencie stwierdzenia przez podmiot zobowiązany, iż żądane informacje nie mogą być udostępnione ze względu na wystąpienie okoliczności określonych w art. 5 u.d.i.p. lub we wskazanych w tym przepisie ustawach szczególnych. Jeżeli organ stwierdzi, że wniosek dotyczy informacji

stanowiących tajemnicę państwową odmawia jej udostępnienia. Nie dokonuje przy tym oceny prawidłowości jej nadania.

Zgodnie z przepisem art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.) prawo do informacji publicznej podlega ograniczeniu w zakresie i na zasadach określonych w przepisach o ochronie informacji niejawnych oraz o ochronie innych tajemnic ustawowo chronionych. Powołany przepis stanowi *expressis verbis*, że przepisy ustawy o ochronie informacji niejawnych mają charakter *lex specialis*. Żądanie dostępu do informacji publicznej nie może służyć jako instrument do weryfikacji klauzul tajności. Stanowisko takie znajduje uzasadnienie w art. 61 ust. 3 Konstytucji RP, który zezwala na ustawowe ograniczenie prawa dostępu do informacji. Ograniczenie to ustawodawca urzeczywistnił, wprowadzając do polskiego porządku prawnego m.in. ustawę o ochronie informacji niejawnych i odpowiednią normę kolizyjną w ustawie o dostępie do informacji publicznej (art. 1 ust. 2 tej ustawy).

Ustawodawca w ustawie o ochronie informacji niejawnych z 22.01.1999 r. wprowadził samodzielną procedurę weryfikacji nadanych klauzul tajności, ich zmiany i znoszenia oraz sposobu notyfikowania tych okoliczności odbiorcom tych informacji .

Jeżeli z wyżej wskazanych względów dokumenty objęte klauzulą niejawności nie podlegają w postępowaniu przeprowadzanym na podstawie art.16 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej procesowi oceny, czy dane informacje wyczerpują zakres określonego elementu materialnego definicji tajemnicy państwowej to włączenie ich do postępowania oraz poddawanie ocenie stosownie do art. 80 kpa nie ma podstaw. Należy przy tym zauważyć, że to czy dany dokument posiada określoną klauzulę tajności można wykazać również za pomocą innych środków dowodowych niż sam akt.

Wszystkie powyższe przyczyny w pełni uzasadniają zarzuty kasacyjne zawarte w pkt 1-3 niniejszej skargi kasacyjnej, przy czym naruszenie przepisów postępowania wskazane w tych zarzutach miały istotny wpływ na wynik sprawy.

W powyższym wyroku doszło również do naruszenia przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy tj. art. 141 § 4 ww. Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi poprzez pominięcie w uzasadnieniu wyroku wyjaśnienia podstawy prawnej rozstrzygnięcia uznającego, iż Sąd ma uprawnienie w postępowaniu prowadzonym w

zakresie udostępnienia informacji publicznej do badania prawidłowości nadania klauzul niejawności.

W orzeczeniu stwierdzono, że „kontrola sprawowana przez sąd administracyjny sprowadza się do badania, czy organ administracji publicznej nie naruszył prawo, to rzeczą oczywistą jest i niekontestowaną, że w rozpoznawanej sprawie, Sąd nie mógł się oprzeć jedynie na uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, lecz był zobowiązany do skonfrontowania jej z materiałem źródłowym, jakim jest wskazany przez organ "Protokół z posiedzenia Kolegium do Spraw Służb Specjalnych".

Tymczasem problem ten jest bardzo kontrowersyjny. I tak w doktrynie powstał spór dotyczący możliwości poddania sądowej kontroli nadawania klauzuli tajności. Ustawa z 1999 r. wprawdzie przewiduje możliwość kwestionowania przez odbiorcę materiału dokonanej klasyfikacji (zawyżenia lub zaniżenia), ale brakuje wskazania procedury, w której to następuje (M. Jaśkowska, Nadawanie klauzuli tajności a kontrola Naczelnego Sądu Administracyjnego, „Przegląd Sądowy” 2001, nr 10, s. 25).

Zgodnie z ustawą o dostępie do informacji publicznej skarga na decyzję o odmowie udzielenia informacji publicznej podjętą przez organ zobowiązany do udzielania takiej informacji, ze względu na wyłączenie jej jawności w oparciu o przepisy ustawy o ochronie informacji niejawnych (art. 21 w związku z art. 5 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej), podlega kontroli sądu w postępowaniu sądowoadministracyjnym. Podstawową kwestią w niniejszej sprawie jest pytanie o zakres kontroli sądu administracyjnego decyzji o odmowie udostępnienia informacji publicznej z powodu oznaczenia tej informacji jedną z klauzul niejawności. W literaturze jak i orzecznictwie przyjmuje się, że przedmiotem kontroli sądowej nie będzie prawidłowość opatrzenia danej informacji konkretną klauzulą tajności, a jedynie zasadność uznania tej informacji za niejawną. Nadanie klauzuli tajności nie odbywa się w drodze wydania decyzji czy postanowienia. Nie jest także aktem, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270). Dlatego też samo nadanie danej informacji klauzuli tajności nie podlega kontroli sądu administracyjnego, może zostać jednak poddane badaniu Sądu istnienie podstawy prawnej do jej nałożenia. Taki wniosek można wyprowadzić również z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 października 2009 r., sygn. akt K 26/08 (sentencja została ogłoszona dnia 27 października 2008 r. w: Dz. U. Nr 178, poz. 1382)

oraz orzecznictwa sądów administracyjnych. W wyroku z dnia 14 listopada 2003 r. (II SA 2794/03), LexPolonica nr 2147998) NSA stwierdził, że przyznawanie klauzul tajności jest czynnością klasyfikowania informacji niejawnych, wykraczającą poza art. 16 ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym. Jej przedmiotem jest informacja zawarta w konkretnym dokumencie, ale czynność ta adresowana jest do nieokreślonych adresatów, przez co nie jest ona aktem generalnym ani indywidualnym w rozumieniu prawnych form działania administracji. Ponadto, z braku bezpośredniego wywołania skutków prawnych przewidzianych ustawą, nie jest ona także czynnością materialnotechniczną. Określony w art. 21 ust. 5 ustawy o ochronie informacji niejawnych (z 1999 r., – S.H.) administracyjny tryb zmiany klauzuli przez osobę, która ją przyznała, lub jej przełożonego nie jest wprost objęty kontrolą sądową. Nie oznacza to jednak – zdaniem sądu – wyłączenia spod takiej kontroli konkretnych sytuacji stworzonych dla obywatela wydaniem takiej klauzuli. Jeżeli więc przesłanką odmowy prawa dostępu do informacji publicznej będzie niezgodne z tą ustawą zastosowanie klauzuli tajności np. przez nieuprawniony do tego organ lub w niewłaściwym trybie, sąd administracyjny odmówi uwzględnienia skutków takiej klauzuli jako przesłanki wydania odmownej decyzji. Nie oznacza to jednak uprawnienia sądu do dokonywania procesu oceny, czy dane informacje kwalifikują się do opatrzenia ich jedną z klauzul tajności wskazanych w ustawie o ochronie informacji niejawnych (art. 19 ust. 1 tej ustawy)

Nie sąd bowiem odpowiada za sposób ochrony informacji niejawnych adekwatny do przyznanych tym informacjom klauzul tajności, które znajdują się w posiadaniu danego organu, w tym w szczególności za to, by takie informacje nie zostały w sposób nieuprawniony ujawnione i były udostępniane wyłącznie osobie uprawnionej do dostępu do informacji niejawnych.

Wychodząc z założenia jakie przyjął sąd w niniejszej sprawie, że posiada on uprawnienie do zapoznawania się z dokumentami w celu zbadania czy dane informacje prawidłowo zostały sklasyfikowane jako informacje niejawne należy dojść do wniosku, że uznał on, iż postępowanie w sprawie udostępnienia informacji publicznej służy również jako instrument do weryfikacji klauzul tajności. Przyjęcie takiego założenia przez sąd narusza art. 21 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 stycznia 1999 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz.U. z 2005 r. Nr 196, poz. 1631 z późn. zm.) oraz art. 5 ust.1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 z późn. zm). w takim stopniu, że gdyby ich nie popełniono wyrok sądu pierwszej instancji byłby inny.

Ponadto wychodząc z założenia przyjętego przez sąd, że częścią dokumentacji w sprawie udostępnienia informacji publicznej ma być dokument opatrzony klauzulą niejawności, który następnie jest poddawany weryfikacji źródłowej to należy zauważyć, że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi będą miały do niego dostęp również strony (art. 12a. § 2. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi). Również zarządzenie posiedzenia przy drzwiach zamkniętych ograniczy jawność jedynie w stosunku do publiczności. Nie ma bowiem przepisu umożliwiającego tak jak np. art. 48k uchylonej ustawy z dnia 22 stycznia 1999 r. o ochronie informacji niejawnych dającego możliwość zapoznania się z dokumentem jedynie przez sąd z wyłączeniem stron.

W tym miejscu należy się również odnieść do stwierdzenia zawartego w wyroku, że organ *w sposób zupełnie niezrozumiały nie wykonał zarządzeń Sądu wzywających do nadesłania protokołu.*

Art. 5 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych określa, że informacjom niejawnym nadaje się odpowiednie klauzule. Normy zawarte w art. 5 ust. 1-4 mają w hipotezie założenie, iż najpierw następuje zaliczenie do informacji niejawnych, a następnie zaliczenie do odpowiedniego stopnia ochrony, przy uwzględnieniu przesłanek zawartych w poszczególnych ustępach. W rezultacie informacjom niejawnym nadawane są odpowiednie klauzule (S. Hoc, Ustawa o ochronie informacji niejawnych. Komentarz. Warszawa 2010, s. 89). Rozróżnienie poszczególnych klauzul zostało dokonane na podstawie kryterium uszczerbku. O wielkości szkody decyduje wytwórca informacji niejawnej. Zgodnie więc z definicjami klauzul tajności ochronie będą podlegać tylko takie informacje, których ujawnienie przyniosłoby szkodę dla bezpieczeństwa lub interesów państwa. Należy podkreślić, iż na podstawie art. 4 ust. 2 ustawy o ochronie informacji niejawnych w zakresie zwalniania z obowiązku zachowania w tajemnicy informacji niejawnych oraz sposobu postępowania z aktami spraw zawierającymi informacje niejawne w postępowaniu przed sądami lub innymi organami państwa ustawa odsyła do przepisów odrębnych ustaw (np. art. 96 §1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi). W tym kontekście należy stwierdzić, że przedłożenie sądowi dokumentu oznaczonego klauzulą tajności, który nie został włączony uprzednio do akt sprawy sądowoadministracyjnej stanowiłoby naruszenie zasad ochrony informacji niejawnych,

zgodnie z przesłankami ustawowymi, które spowodowały nadanie informacjom niejawnym odpowiednich klauzul. Według art. 8 pkt 3 ustawy informacje niejawne, którym nadano określoną klauzulę tajności muszą być chronione, odpowiednio do nadanej klauzuli tajności, z zastosowaniem środków bezpieczeństwa określonych w ustawie i przepisach wykonawczych wydanych na jej podstawie.

Warto nadmienić, iż na mocy art. 29 ustawy – Prawo o ustroju sądów administracyjnych, do sędziów wojewódzkich sądów administracyjnych stosuje się odpowiednio art. 85 ust. 4 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, zgodnie z którym informacje niejawne mogą być udostępniane sędziemu tylko w zakresie niezbędnym do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim, pełnienia powierzonej funkcji lub wykonywania powierzonych czynności. Powyższe uprawnienie dotyczy dokumentów niejawnych włączonych do akt sprawy, przyjęcie odmiennego stanowiska stanowiłoby rozszerzenie kognicji sądu administracyjnego, a tym samym byłoby naruszeniem zasad ochrony informacji niejawnych. W szczególności, że sąd administracyjny orzeka na podstawie akt sprawy (art. 133 §1 Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi), nie przeprowadzając odrębnego postępowania dowodowego w tej sprawie.

Należy przy tym zauważyć, że Sąd żądał dołączenia całego protokołu z posiedzenia nr 5/2008 Kolegium do Spraw Służb Specjalnych z dnia 2 czerwca 2008 r., który oprócz „polecenia Prezesa Rady Ministrów wdrażającego projekt Tarcza Antykorupcyjna” zawiera jeszcze inne informacje dotyczące pozostałych punktów posiedzenia. Należy przy tym podkreślić, że protokół ten zawiera tak jak wyżej wspomniano „polecenie Prezesa Rady Ministrów o wdrożeniu projektu Tarcza Antykorupcyjna” a nie jak sąd stwierdził w uzasadnieniu dokument pod nazwą „Tarcza Antykorupcyjna”.

Wobec powyższego wnoszę jak na wstępie.

Załącz.

- odpis skargi kasacyjnej,
- dowód opłacenia skargi,

RADCA PRAWNY

Renata Opolecka-Przybylska